

společnost státní dráhy ve Vídni jest povinna převést premiové rezervy ze zrušených náhradních smluv Všeobecnému pensijnímu ústavu v měně československé.

Nejvyšší správní soud stížnost zamítl jako bezdůvodnou. Rozhodnutí svoje odůvodnil úvahou, že pensijní pojištění založeno jest nesporně na kapitálové úhradě. Dle místních poměrů vyšetří se hodnota požitků zaměstnanců, dle těchto zařazení pojištěných do tříd služného, dle těch opět premie, které zaměstnavatel a zaměstnanec musí platiti a z kterých shromáždí se premiová reserva a uhražovací kapitál sloužící k úhradě důchodů. Již z těchto úvah stejně se podávajících ze zákona z 16. XII. 1906, č. 1 ř. z. a 1907, jako z cís. nař. z 25. VI. 1914, č. 138 ř. z. a zákona z 5. II. 1920, č. 89 sb. z. a n. jde, že místo podniku jest pro platy ty rozhodné, že smlouvy náhradní, kterými povinnému pojištění má býti zadostiučiněno, řídí se dle zákonů sídla podniku a že důchody z pensijního pojištění dlužno platiti v té měně, ve které je placena mzda a premie.

Je-li tedy při pojistné příslušnosti dřívější nositel pojištění povinen odevzdati novému nositeli pojištění premiovou rezervu, potřebnou ke krytí získaných nároků přestupujícího pojištěnce, a to nejméně částku, odpovídající premiové rezervě, která by tu byla, kdyby zaměstnanec byl býval pojištěn u Všeobecného pensijního ústavu po započítatelnou dobu, není pochyby, že tyto premiové rezervy, po případě uhražovací kapitál musí býti převeden ve měně, která platila na místě podniku v den změny, a v případě pozdějšího plnění, která na její místo nastoupila, tak, aby nový nositel pojištění měl fond v téže měně, ve které svého času bude musiti rentu vypláceti.

Ve sporném případě jedná se o závazek platný na území státu Československého, vzešlý 1. ledna 1919 v korunách rakousko-uherské měny. Závazek ten dlužno posuzovati dle § 6 zák. z 10. IV. 1919, č. 187 sb. z. a n., kde jest vysloveno, že závazky znějící na koruny rakousko-uherské měny, které jsou splatny v oblasti Československého státu, platí se v korunách československých.

Nález nejv. spr. soudu ze dne 18. ledna 1924, č. 822/24.

Dr. A. J. Jindřich.

D E N Í K.

Reforma civ. práva procesního v Německu. Podle zmocňovacího zákona z 8. prosince 1923 došlo v Německu k obsáhlé

reformě civ. řádu soudního nařízením z 13. února 1924 (R. G. Bl. I., str. 135). Nařízením tímto zaváděny jsou v Německu v procesní řízení změny, které znamenají jednak značné přiklonění k zásadám v rak. civ. řádě soudním již dávno uskutečněným, jednak snaží se docílit zrychlení a zjednodušení civilního řízení prostředky novými. V první řadě učiněna konečně přítrž neobmezené moci stran v příčině odkládání roků; odročiti smí na příště jen soud z důležitých důvodů (čl. I, 14). Také klid řízení má nyní za následek, že ve sporu nelze pokračovati před uplynutím 3 měsíců, ale klid nemohou umluvit strany, nýbrž povoluje jej soud k souhlasnému návrhu stran, lze-li při tom očekávati, že nařízení klidu je účelným pro jednání o smír nebo z jinakých důležitých důvodů (čl. II, 17). V tom jde tedy nařízení dále než rak. civ. řád soudní. Zcela zvláštní novotou je, že nedostaví-li se k ústnímu jednání žádná ze stran, nebo neučiní-li dostavivší se strana (při zmeškání odpůrcově) žádného návrhu, nenastane klid řízení, nýbrž soud vydá rozsudek podle spisů, předpokládajíc, že už předcházelo jedno ústní jednání v této věci. Tento rozsudek smí býti vyhlášen jen při zvláštním roku, nejméně na 8 dní nařízeném. V tom spatřuje W a c h (D. Jur. Ztg., 1924, str. 249) právem návrat k písemnosti řízení, jež se zračí ostatně už v nař. z 22. prosince 1923 (I, 2, a § 23 a), které dovoluje, aby za souhlasu obou stran soud rozhodl bez ústního jednání. Urychlení řízení má sloužiti také ustanovení, aby u sbor. soudů předseda ustanovil z pravidla člena senátu jako samosoudce, před nímž by se celá věc projednala, tak aby pak mohla býti před senátem při jediném přelíčení vyřízena (čl. II, 43). Poněvadž tento samosoudce může nařizovati i důkazy a tyto také hned prováděti, je tím ovšem nemálo dotčena zásada přímosti, poněvadž senát bude pak rozhodovati vlastně na základě referátu samosoudcova. Tento samosoudce může v majetkových sporech za souhlasu obou stran také na místo senátu celou věc rozhodnouti. V řízení o d v o l a c í m obmezuje nařízení právo stran uváděti novoty (čl. II, 78). Odvolací soud může totiž nové skutečnosti a důkazy odmítnouti, jestliže by jim bylo vyřízení sporu protáhnuo a strana podle volného uvážení soudu jich dříve nevedla v úmyslu spor protáhnouti aneb z hrubé nedbalosti. Odvolací řízení může býti dokonce zcela vynecháno a věc přímo předložena řiš. soudu (revisio per saltum, čl. II, 87), jde-li o rozsudky sbor. soudů první stolice a je-li s tím srozuměn odpůrce. Aby se předešlo sporům, je upraveno u okresních soudů zvláštní řízení směřující k narovnání (t. zv. Güteverfahren), jež je obligatorním. O výhodnosti různých těchto novot, k nimž druží se

ještě celá řada jiných, se už dnes mínění projevovaná z řad theoretiků i praktiků velmi rozcházejí. Dlužno vyčkati ovšem, jaké zkušenosti budou s těmito změnami dosavadního práva učiněny v praxi.

Vadný překlad ministerského vyřízení vadou řízení správního. Ministerské rozhodnutí doručeno bylo podle § 2, zák. z 29. února 1920, č. 122 sb. z. a n., (jímž stanoveny zásady jazykového práva v republice čsl.) straně v překladu německém. Překlad ten neshodoval se smyslem s vyřízením českým, což přimělo stranu ke stížnosti k nej. spr. soudu. Tento naříkané rozhodnutí zrušil pro vady řízení odůvodniv svůj nález tím, že doručením nesprávného německého překladu naříkaného rozhodnutí, kterým se strana podle § 2, cit. zák. mohla řídit, znemožněna, případně stížena jí byla řádná obrana, když jednak brojí proti něčemu, co není skutečným obsahem naříkaného rozhodnutí, jednak skutečný jeho obsah z určité části jak po stránce formální tak po stránce věcné nechává nedotčeným. To ovšem zakládá podstatnou vadu řízení, poněvadž strana, jež dle citovaného § 2 má nárok, aby vyřízení bylo jí vydáno nejen v jazyku československém, nýbrž i německém, má nárok, aby se vyřízení shodovalo. V daném případě však oba texty nesouhlasí a vada ta může být stanována jen tím, bude-li stěžovatelce doručeno rozhodnutí ministerské ve správném jeho znění i v jazyku německém (nález nej. správ. soudu z 2. května 1924, č. 7842). -k-

Nový obč. zákoník pro Českosl. republiku. Práce na novém občanském zákoníku pro Československou republiku pokračily tou měrou, že ministerstvo spravedlnosti hodlá přikročiti na podzim tohoto roku za součinnosti referentů pp. universitních profesorů drů Kafky, Krčmáře, Stiebera, Svobody a Weisse k superrevisi, jejíž úkolem bude zpracovati elaboráty jednotlivých subkomitétů v jednotný celek, při čemž bude přihlížeti i k posudkům, jichž se dostalo návrhům dosud uveřejněným. Ministerstvo spravedlnosti obrací se proto opět na veřejnost s výzvou, aby s ním sděleny byly podněty týkající se otázek, upravených v občanském zákoníku a v elaborátech subkomitétů řešených. Elaboráty tyto lze objednat v presidiální kanceláři ministerstva spravedlnosti.

Národní shromáždění R. Č. — V nejbližší době vyjde první almanach NSRČ. K vydání této knihy vedla snaha, aby naše politicky interesovaná veřejnost byla slovem i obrazem seznámena s těmi, kdož vůlí lidu povoláni byli k tomu, aby řídili osudy našeho státu. Publikace taková vychází u nás poprvé, zatím co